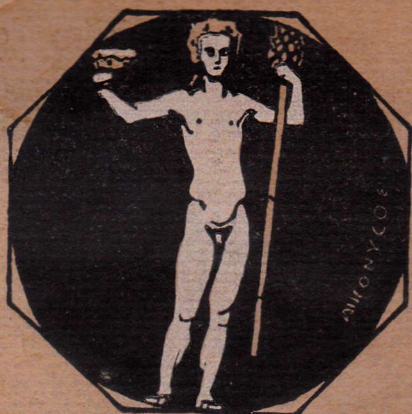

ANTE BENEŠIĆ

ANAKREONTIKA

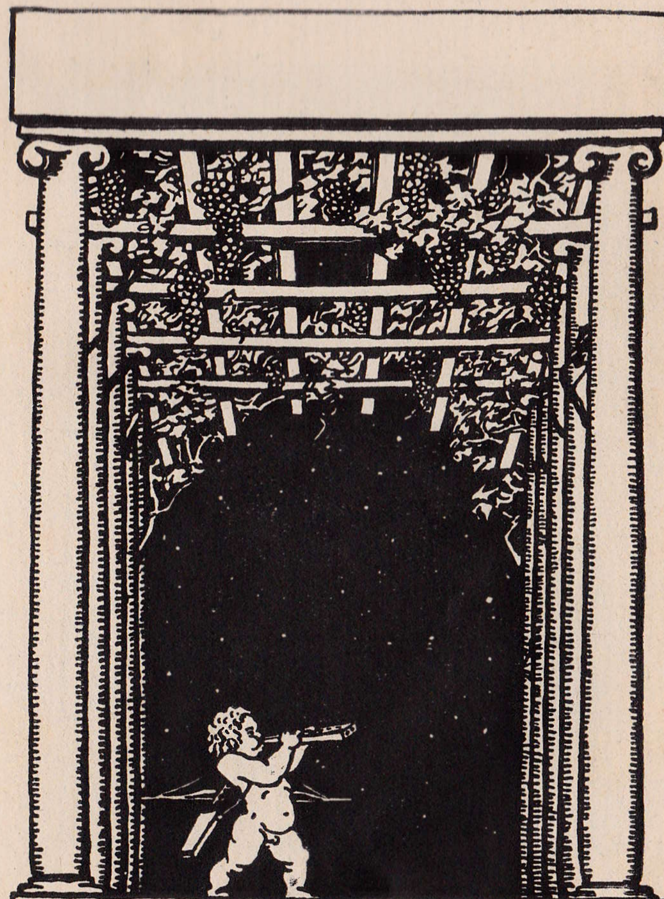

SAVREMENI HRVATSKI PISCI

REDOVITA IZDANJA DRUŠTVA HRVATSKIH KNJIŽEVNIKA / KNJIGA DVADESET I OSMA / ANTE BENEŠIĆ: ANAKREONTIKA / NAKLADA DRUŠTVA HRVATSKIH KNJIŽEVNIKA / OVU JE KNJIGU OPREMIO LJUBO BABIĆ / TISAK DIONIČKE TISKARE U ZAGREBU / KNJIŽARSKA CIJENA DVIJE KRUNE

UREDJUJE ZA ODBOR NAKLADNOG FONDA D. H. K. U ZAGREBU
JULIJE BENEŠIĆ
ZAGREB, RUJAN GOD. 1913.

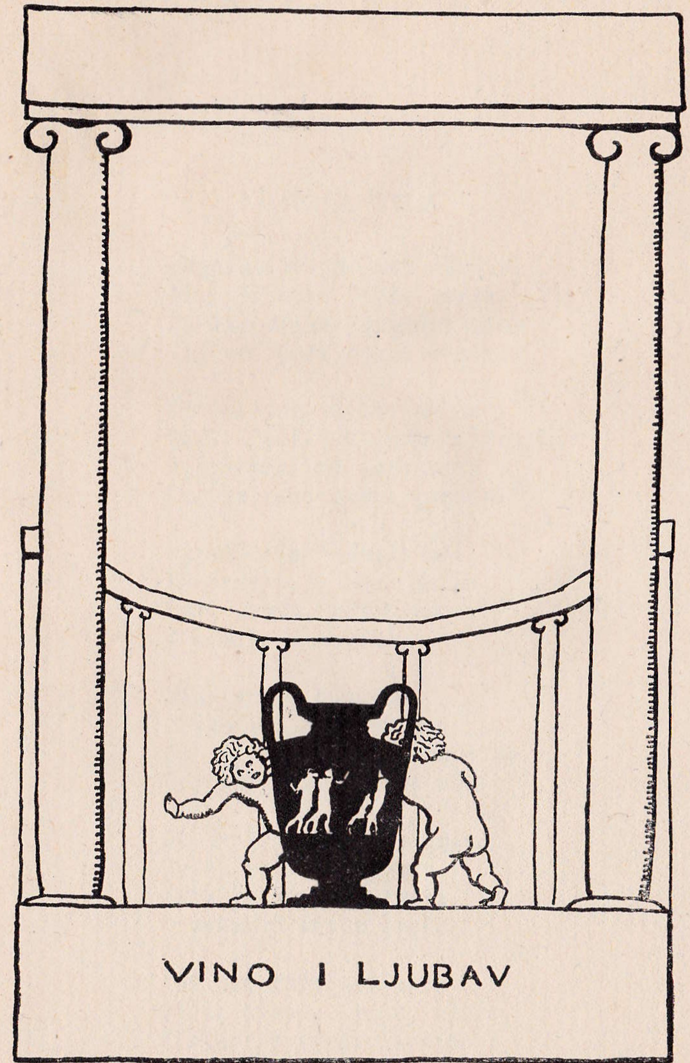

ANTE BENEŠIĆ
ANAKREONTIKA

Tko će sitnom izmjerit litrom silno
Ljubavi more?

VINO I LJUBAV

MOJA VILA.

Gostoljubiv ja sam čovjek,
Moj bilikum velik dosta,
Pa kad kojeg zgrabim gosta,
Taj se sjeća mene doviek!

Uz bilikum ključe redam:
Mali ključ od vrata s druma
I ogromni od podruma,
Da uz srce gostu predam.

Pjesnikinja jednoć vila
U goste je k meni došla,
Lako došla, teško ošla, —
I ona se ponapila.

Bilikum je iskapila,
I oko joj zakriesi se . . .
Al za ključem ne maši se,
Jer ne treba ključa vila.

Za srcem se maši mojim,
Jerbo voli srca vruća,
Gdje je želje i čeznuća,
I zamieni srcem svojim.

Od tog časa vesela je
Moja pjesma danju, noći!
Uzdisati s njom ću moći
I ismijat uzdisaje . . .

PRED ANAKREONTOVIM KIPOM.

Tvrd mramor — i on — tumači vječnosti
Dobrotu tvoju, narav golubinju ;
Pod čelom vedrim oči blage
Motre me, kazuju : „Sretan bijah !"

Al hladni mramor ne zna pokazati
Toplinu, što je pjesmama radjala . . .
Pred kipom čitam pjesmice ti,
Iz njih zastruji toplina kipom.

Ko žice s harfe nešto zabrujalo :
„Tko ljubi žarko, ljubav tko zalieva
Bokalom punim rujna vina :
Starost upozna, al mladjan mrije.

Štuj kćerku grožđja, vino, al majke mu
Ko punice se kloni, jer kobno je
To zrno svako ; zna ti zabjeć :
Mene ugušilo zrno grožđja . . ."

Od zrna grožđja umro Anakreont !
Osvetimo ga ! Grožđju isciedimo
I zadnju kap, sahranimo ga
U burad punu, pa pijmo, ljubeć ! . . .

STARČEVO KARANJE !

Bože, jada golemoga !
Šta od svieta biva toga ?
Vino pije,
Kolom vije,
Pa se smije,
Ko da nije
Suzna to dolina,
Nego bačva vina.
To je negda drukče bilo,
Toliko se nije pilo . . .

„Starče, čuda golema !
Zar ne poznaš Nojema ?
A od tada
Vinograda
Viek je bilo,
Viek se pilo.
Sad bi ta dolina
Puna bila vina,
Da vi stari niste pili !
Što ga niste ostavili ?"

SVE PIJE.

Τί μοι μάχεσθ', έταίροι,
Καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Njiva pije iz oblaka,
Iz nje piju zlatni klasi,
Dunav trusi Savu, Dravu,
Iz njeg sunce žedju gasi.

Mjesec sisa trake sunca,
Od tog vina blied mu sjaj. —
Zar ja samo piti ne smiem ?
Krčmarice, vina daj !

Kad se vina ponapijem,
Ja ću žarko sunce bit,
Pa u mekom zagrljaju
Ti ćeš opet sunce pit . . . .

U blied mjesec pretvori me,
Zagrljajem krv mi pij,
S očima mi, sa dva sunca,
Opet novu snagu lij ! . . . .

SLAVA GUNDRUMU !

U nadi pijem, sreću da navučem,
U sreći pijem, da proslavim sreću,
U biedi pijem, biedu da utučem,
Pa sam se pitam, kada piti ne ću ?

Al odgovorit crvi će tek znati,
I veseli su, što će mene točit . . .
Badava radost ! Ne će dočekati,
Jer mnogu bačvu prije ću istočit.

A od tih crvi potomci će biti
Svi redom proti alkoholu groznom :
Nijedan ne će mene okušati,
I čitav ostah čovječanstvu poznom !

U muzej će mi tielo da se spravi,
A nada mnom će natpis da se koči :
Sav svijet ima Gundruma da slavi,
Što crv tijelo ovo ne rastoči . . .

PUDARINA.

Kao gjeram nȁd knjigom zgrbljen čučim,
Nad knjigom, gdje vodice bistre nema.
Kao moljcu knjiga je hrana meni,
Hrana i piće!

Da mi samo krila porastu laka,
Mahom bih odletio iz te sobe,
Sparne i zagušljive, što me davi,
Davi ko memla . . .

Fruškoj gori ja bih u krilo pao,
Vinograd potražio praotaca,
Oduška bih mladosti svojoj dao,
Oduška željnoj.

Sada cvate vinograd, ko da Višnjem
Vinogradar zahvalan tamnjan pali,
Što mu Bog plemenitu kaplju daje,
Kapljicu rujnu.

Tamo bih se mirisa ja nasrko,
Još bih diku dozvo, da pudarimo.
Na zemlju bih mekane slame prostro
Nama za počin.

Prekrio bih slamu pokrovcem bielim
Kao snijeg. Ne bi ga ni trebali,
Jer ko svila mekane trave ima,
Travice sitne.

Grozdovi bi motrili grudi njene,
Pa bi mahom zavidni željkovali,
Da im slični budu: Onako puni,
Slatki onako . . .

Čeznulo bi grožđje u vinogradu
Za slatkoćom grudi i poljubaca . . .
Al bi ta pudarina slatka bila —
Od grožđja sladja! . . .

DJAČKA.

I sred zime blago meni !
Sjever biesni, al je ljut,
Kroz dimnjak je našo put
U peć moju, led ledeni,
Pa tu bubnja, pa tu huči,
Pa tu mumlja, pa tu ruči,
Ja ga slušam, pa se smijem . . . .
Nemam drva da se grijem,
Ni šiljerca, da ga pijem,
Ni duhana, da ga vijem,
Al peć imam drugu jednu,
Što ne pozna zimu lednu,
Peć je — srce, ljubav — plam,
Stog se zimi smijat znam.

I sred zime liepo mi je !
Gdje je sunce, da ogrije ?
Ovilo se u oblake,
Od prehlade strah ga jake.
Kao mrtvac sviet je ciel,
Na njem prostrt pokrov biel,
Gle, na strehi tisuć svieća,
Na prozoru lednog cvieća.
Stablje strši ogoljeno
Ko kosturi na bojištu,
Vrane grakću, strvi ištu,
Sjever urla nesmiljeno . . . .
Stan je smrti zemlja sva . . .
A što ja ?

Ja se smijem, šapćem sretan:
U mom srcu vrt je cvjetan !
Sjever brije, pa nek brije,
Meni, meni . . . zima . . . nije . . .
. . . .
Što se prsti gvrče sade ?
Eto iz njih pero pade . . .
Sjever buči, a što ja ?
Zar ću postat ledna gruda
Tu u hladnoj sobi, šta ?
Idem, idem, ali kuda ?
Ima l' za me tople sobe ?
Tarem ledne ruke obe.
Cekin prvog tek zablisto,
Bez parice kud si pristo ? . . .
Ne pomaže mudrovanje,
Idem slušat predavanje . . .

RENDEZ-VOUS.

Za danas, nebo, miruj, okani se
Te grožnje s burom, gradom i strielama,
Kad ne ćeš ni onako moći
Popravit svijet, jer nepopravljiv.

Razderi oblak, svietu pokaži se
U djevičanstvu čistom, sa osmiehom.
Što vidim ? Sve ih više skupljaš . . .
Imaš li sakriti grijeh težak ?

Al zaklinjem te suncem i mjesecom,
I zvjezdicama, rajem i svemirom,
I munjom, gromom zaklinjem te :
Doveče barem se ded razvedri !

Ja rad bih poći vrta do ubava
Treptećeg srca, plot ću preskočiti,
Strjelimke jurnuti do klupe,
Gdje me očekuje moje — nebo !

To nebo bi se meni nasmiešilo,
Sa zorom sunce meni bi nudilo,
I rajske slasti, da ih pijem,
Svoje da srdašce s njenim slijem . . .

Njen cjelov pijem strastveno . . Tako bi
I lola pio vinca, da sreća ga
Nanese kud u zgodno društvo,
Kad već odavna nije pio . . .

Čuj, gromovniče Ilija, za čas mi
Dopusti, da se izmienim s tobom ja,
Od oblaka da čuda vidiš . . .
Gdje bi se, ne znam, sustavit mogli . . .

Sijevat sada munje su počele,
Za gromom grom, nebesa se drmaju,
A bura zemlju sravnat hoće,
Spalo da nebo na ravnom smjesti.

Naježila se kosa mi, znojim se,
Pa i ja od stra umalo ne ciknuh,
Sa ovcama, što žure doma,
S vrapcima, što su se uzživkali.

I s tisuć žaba, jezik da pregrizle,
Jer zacijelo kiši se raduju,
Ta dreka, bura, munje, gromi !
S uma ću saći : to prieti potop . . .

Na pipu već su oblaci stavljeni . . .
Ja pljuska takvog nisam doživio.
I spazim : nemam kišobrana . . .
Vratim se grudiju ohladjenih.

IL ME LJUBI, IL ME SE OKANI!

Il me ljubi il me se okani,
Tvojih mi je nakarada dosta!
„Stani! Od sad stalnog imaš gosta,
Veresije nemam u mehani". —

JA NE PLAĆAM DUGOVA.

Moja dika ljubit znade,
Ja joj tajno zajam vraćam, —
Nek vjerovnik ne saznade,
Da dugove ikom plaćam. —

NOĆ.

Noć se spušta
I ja odmah s njom;
Ona zemlji,
A ja zlatu svom.

Pa mi drago,
Što je svuda noć:
Nitko ne zna,
Kud će draga proć.

Nebo žmirka,
Pali zvjezdice,
A još nema
Moje Danice!

Čeznem, dršćem,
Prodao bih raj,
A za jedan
Dragin zagrljaj!

Mjesec dršće,
Cjeliva joj grud,
Traži dalje,
Ali uzalud!

Jer ja raskrih
Njene kose noć,
Ismijasmo
Mjesečevu moć!

IGRA SLIJEPOGA MIŠA.

Al je liepo ! šapnula dika moja.
S mjesecom oblačići igraju se,
Al sve sitni, prozirni kao veo
Na ženskom lišcu.

Sad je veo postao kao rubac,
I njim vežu mjesecu oči, da se
Stanu igrat sliepoga miša s njime.
Počela igra.

I sva narav začela igru takvu,
Čuvar mjesec ne vidi, sve se ljubi,
Kad je tako, moramo i mi diko
Igru započet.

MOJ OLIMP.

Sa ambrozijom, nektarom bozi se
Nasladjuju i smiju se, pjevaju,
Naganjaju ljepote nimfe,
Olimp da praska od smieha silnog . . .

I Fruška Gora hihotom ori se,
Kad kao pudar ganjam pudarice,
Šiljercem sriemskim kad ih pojim,
Časteć ih kuljenom — ambrozijom.

Ko Dionizu ljubav mi snažna je,
Fruškogorke su nimfe nad nimfama,
Nad nektarom šiljerac Fruškin :
Bozi mi zavide sretnijemu . . . .

DVOSTRUKA VATRA.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες . . .

Od šiljerca upalih se . . .
Dajte žene, pomozite,
Pa mi s viencem od ružica
Vrelo čelo ohladite!

Tako, hvala! . . . Al sad ćutim
U srcu još vatru veću . . .
Pomozite, vi već znate,
Kakvi vienci tu se meću . . .

DRUZI, ČAŠU ISPIJMO!

Druzi, čašu ispijmo do dna! Tako!
Ljubav je zavrijedila, da se pije . . .
Ljubav cvijet je, ruža je, koju samo
Zalievaj vinom!

Pa će ruža zahvalna tebi biti,
Divno će mirisati, da ćeš, druže,
Sav sviet motrit, opojen njenim dahom,
Očima — ruže! . . .

DIALOG.

Antisten:

Upoznaj ljude, pa ćeš sve im prostit,
Bezazleni će možda te i propet,
Još s tvojim znojom znati se pogostit,
Al ti si mudrac, prostit ćeš i opet . . .
Još ja bih na to rekao im hvala,
Iz ljudskog što me podigoše kala.

Aristip:

A vidiš, dragi, ja baš trebam ljude :
Kad spavam sam, i perje mene žulji,
Kad pijem sam, ja psujem sate lude.
Te ljudske mane meni su dragulji,
I svakom, tko je želuca još zdrava . . .
Ti svoj liječiš vazda, al — badava!

MUKA PJESNIKOVA.

Ljubio sam, ludovao,
Nisam imo pjevat kad.
Moj mi angjel šipak dao,
O tom pjevat nisam rad.

I sad ljubim, ali vino,
Ljubim igru, ljubim strast,
Al se vladat moraš fino,
O tom pjevat, ode — čast.

Ah, a ja sam pjesnik lire,
Spjevao bih stih još koj . . .
Ne znam hinit . . . sudbe hire !
Zbogom lovor - vienče moj !

ZAŠTO SAM NA SVIJETU?

Zašto sam na svietu,
Sam se često pitam.
Zar sam zato, da se
Lien po svietu skitam?

Il sam zato, da se
Po krčmama vučem,
I tu novac, mladost,
I tu mozak tučem?

Popravit se kanim,
Ja ne poznam šale. —
Alaj će mi biti
Mjesto kudnje hvale . . .

Preobraćaj takav
Nije Pavlov bio.
Tko ovako slavlje
Ne bi proslavio?

To će slavlje biti
Kod „Zlatnog bunara".
Alaj će se čudit
Moja družba stara! . . .

MRZIM SVIET . . .

Mrzim sviet.
Krv i mozak on mi pije,
Štedio me nikad nije,
Priečio mi orlov liet.

Čemu sviet?
Dost je spletki, dosta laži,
Kud pogledaš, — poso vraži,
Svuda trulež, svuda smet.

Rušim sviet,
Da zatrpam boli, rane,
Ideale ismijane,
Da s njim mognem sladje mriet.

Čujem smieh . . .
Zar ga dosta bilo nije?
Gledam: to se vila smije:
„To tvoj zbori — neuspjeh!"

Sada vila zastor diže,
Ukaza se perivoj.
Satiri se meni bliže,
I karita lijep broj.

Svi su cviećem iskićeni,
Veseo se ori smieh.
Poju, plešu, vesele se,
A veselje — to je grieh.

Kad si rodjen, viek da stradaš,
Kako možeš zaigrat?
Kad se smrti uviek nadaš,
Kako smiješ zapjevat?

Na to vodja od satira
Do mene se dotura,
Pa odbrusi bez manira:
,,Ti si prava kubura!

U sviet nisi ni zagledo,
A kuneš ga kao lud,
Krasnice ti te dovedo',
Biraj, ogrij hladnu grud!"

Najljepšu sam izabrao . . .
Bože, ljubit znat će ta! . . .
Od milja sam ustreptao, —
Otad svijet ljubim ja!

HAJD POLETI, UZDISAJU!

Hajd poleti, uzdisaju,
Uzdisanom kreni kraju.
Ti si krilat, ti ćeš moći
Do čuvane dike doći:
Nju čuvaju njeni stari,
Zrelo groždje — ko pudári.

Slatko groždje! Stani stani,
Uzdisaju otrcani!
Ovila te srca tama,
Letni prije zvjezdicama,
Do njih sjajnih prije prni,
Sjaj ukradi, pa ogrni.

Ko alem se nad nju spusti,
Da zasjaje pram joj gusti,
Odšuljaj se i do grudi,
Tajne želje tu uzbúdi,
Nek o meni slatko sniva:
Što se sniva — često biva!

KOLKO PUT SAM DRHTO....

Kolko put sam drhto,
Kolko put sam snovo,
Kako bih joj ljubav
Žarku očitovo....

Ali svaki put mi
Rieč u grlu osta:
Za toliku ljubav
Nema puta dosta!

SUNCU.

Čuj, sunašce, srami se topline,
Jer razgrievaš s vana što je,
Ne dopireš srca u dubine.
Tä, žarče je sunce moje:
To sunašce kada grane,
I srce mi plane....

REMEK-DJELO.

Bog je stvorit kušo
Pravo remek-djelo,
I to mu uspjelo:
Stvori Tebe, dušo!

MOJI DUŠMANI.

Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες . . .

Nazor pjeva naše kralje,
O Dubravi conte poje.
Uspjesi se njini slave,
Ja poraze pjevam svoje . . .

Ne porazi mene pješak,
Niti konjik, niti ladja,
Već me vojska druga, nova,
Iz očiju njenih zgadja . . . !

TI SI RUŽA, DJEVO!

Inje granje prima,
Nasta stroga zima,
Vrtlari se tuže,
Ozepsti će ruže . . .

Tebi, ružo, djevo,
Mojih grudi evo,
Njih se čvrsto primi,
Da odoliš zimi . . .

MALINE.

Išli smo ispod grana omorika, bukava gustih,
Tiho je bilo svud, ni da bi šušnuo list.
Nebo je vedro, ko što i duša Cvijetina čista.
Sunčan prižego žar, brani nas zeleni štit.
Tiho smo stupali šumom, otajstvo ne smetasmo njeno,
Kao po crkvi, kad žrtvu doprinosi puk.
I te ptičice danas oniemile, pjesmicu sklada
Cvrčak vrijedni tek, šumu probudit bi rad.
Blagi katkada lahor po koju grančicu dirne,
A sunce dobaci trak: Cvietu pozlatit bi rad.
Divna je ljuba, ko da Dijana se ponovno rodi,
Samo što zefir lak prekriva lijernu put.
Ko što se tajna kroz veo bijeli probija sjajno,
Tako kroz zefir taj nazireš nevinu grud.
Niemom smo stupali šumom... a ja ju promatram kradom,
Divnu ovaku! Koj samrtnik vriedan je nje?
Mene ne gleda ljuba, već nekuda samo pred sebe,
U to čujem klik: „Malina rumenih, gle!"
Šikarjem gustim jurne ko srna, poletim za njom.
Lako je letjeti, kad krila ti posudi tko...
Što su roditelji zaostali, marili nismo,
Težak je ljêtâ im broj, još teži strmeni brieg.
Brali smo maline slatke, rumène ko usnice njene,
Ali je malina množ, u što ću tolike brat?
Košaricu svijem od prutića vitkih, naberem
Lišća baršunastog još, iznutra obložim svu.
Slažem maline u nju, podvorit rado bih njima,
Možda predobit ću još majku i oca joj tim...
Ljuba, štogod ih uzbra, i pozoba: još sam joj davo,

A kad ne htjedoh dat, onda će, prieteć mi, reć:
„Bolje da dadeš milom, neg da ti otimam silom".
Ispruži ručicu već, nasilja eto će bit...
Lupnem po ručici, ona povukla ručicu bielu,
Ko da ju obuze jar, odbjegla od mene mah.
Kada je dohvatila vrhunac zelenog briega,
Kukavičin se glas stao razliegati svud.
Više se ne srdi, dahnem, prepozno sam, čiji je „kuku",
Njezin to je glas, hoće da zavara nas.
Stari joj broje, broje... prorekla im trideset ljeta...
Trideset ljeta još! Smieše se, dosta će bit.
Pohrlim, rado bih pticu ulovit, ona mi šapne:
„Nemoj me odati još, nisam im „kuknula" dost".
Ona još „proriče"... mene nanesla sreća na jednu
Malinu veliku, baš ko da je kajsije pol.
Draško sam njome Cvijetu, nisam joj htio je dati,
Ona po ruci me lup! malina ispade mah.
Ljuba pružila za njom bijele prstiće, pa se
Nasmija u sav glas, te će mi: „hvala!" još reć.
Stani! Tu malinu sa mnom podieli, vragoljanko! Čuješ
Ona u ustima još maline zadrža pol.
„S tobom da dielim? Bi li! Potraži, nema je više!"
U taj oka je tren malini iščezo trag...
Malinu dobio nisam, al nadjoh jagode dvije...
Bože, jagodi toj otkuda tolika slast?...

CVIJETI O CVJETNICI.

I.

Na Pegazu ću do neba se vinut,
Usput ću nabrat sunčanijeh zraka,
Ponajprije ću zviezde s neba skinut,
Pa svezat buket munjom iz oblaka.

Od arhangjela trublju ću posudit,
A ako ne da, ukrast ću je smion ;
Pa kad zatrubim, svemir ću uzbudit,
Čeznućem sav će ustreperit Sion

Zar sudnji dan je ? Svijet će se sleći,
A ja ću s mnoštvom k Cvijeti poteći
Ko triumfator, i ovako reći :

Jer sudnji dan je, Cvieta će da sudi,
Kad obujmim joj ustreptane grudi :
„Za ljubav valja i umrieti, ljudi !"

II.

Kad dadoh danas ovo cvieće Cvieti,
Hosana ! trubnuh, da se zemlji osi
Pomakle . . . i sve bilo ko s proljeti,
Kad Vesna dare opojne nam nosi.

Njen sluga — zefir — leptire uprego
I puna kola ružica joj vozi ;
Orkestar sitnih ptičica se slego,
U tisućglasja natječu se slozi.

I eter tako proziran je gore,
Te čuješ jasno angjeoske zbore :
Hosana ! kako svemirno lahore.

Hosana ! trepću sa crkvice zvona,
Hosana ! titra usklik milijona :
Njoj k imendanu klikće vasiona ! . . .

LJUBA SPAVA . . .

Ljuba spava . . . Pod njom trava meka,
Nad njom nebo vedro se smiješi.
Ja je motrim . . . Slatka čežnja neka
U meni je, al ne će da grieši . . .

Leptir smion kao brza striela
Dohrlio, sjeda joj na usta . . .
Ljubi usta . . . Gledaj stvora smjela,
To baš bješe moja želja pusta !

Ona njemu ustašca naškubi,
Misli : ja sam ! A to leptir bio !
Leptir ne zna kako se to ljubi.
Zato sam ga vještak zamienio . . .

HAJDE, LJUBO, DA TE UČIM LJUBIT !

Hajde, ljubo, da te učim ljubit :
Gle, ovako usne ćeš naćubit,
Malo bliže glavicu primakni,
Pa se mojih usana dotakni,
Usne ćemo u poljupcu sliti . . .
Sad znaš ljubit — možeš nastaviti.

Bože ! Kako ljuba lako shvaća !
Učitelja poljupcima plaća.
Ljubi dugo, strastveno, duboko,
Od milinja sve joj plamti oko,
Pa je sretna i blažena bila,
Učitelja što je — natkrilila . . .

JA NIJESAM OD TOG SVIJETA . .

Ja nijesam od tog svieta,
Otkad mene ljubi Cvieta,
Cvieta me je posvetila,
Kada me je poljubila.

Svetici se molim Cvieti :
U naručju daj mi mrieti !
Da oživiš svog mrtvaca,
Daj mu samo — poljubaca !

ZVIJEZDE.

Pomrčina ko u rogu gusta,
Ne marimo, jer nać znamo usta,
Vjetar dune, razgna pomrčinu,
A zvjezdicâ milijuni sinu.

Zviezde oko mjeseca igraju,
Nauk nov nam za cjelove daju . . .
„Da li shvaćaš novi nauk, diko ?
Kolko zviezda, cjelova toliko ! . . .”

SIROMA PUTNIK.

Ja sam, diko, putnik gladan,
A ti imaš ambrozije :
Jagodice usne dvije.
Putnik s žedje pati jadan :

Daj da piti smije
S jagodice dvije !
Tkogod u raj doći želi,
Nek putniku dobro dieli !

LJUBA UZDIŠE.

Što je rosa, to je ljubav,
Kuda padne, cviet je ubav,
Bez rose mi teku dani,
Gdje si, gdje si, uzdisani ?
I umukne, kada spazi,
,,Uzdisani'' da dolazi.

Cviet rastvara svoje grudi,
Kada željan rose žudi,
Ali ti si bila čedna,
Tko bi reko, da si žedna ?
Ja ću ti se smilovati :
Rosu, ljubav tebi dati.

I POKISNUT JA ĆU RADA.

Ko za žege javor-grane,
Klonula mi duša, tielo.
Daj, da suša ta prestane,
Jer izgorjeh zacijelo :
Dažd cjelova neka pada, —
I pokisnut ja ću rada !

MOJA DIKA.

Ja što imam diku,
Takve nema više,
Još ne vidjeh sliku,
Da tko takvu riše.
A zna milovati,
Što ne vidi nitko !
Ne ću te odati,
Samo ljubi, diko !

MOLITVA ZEVSU.

. . . Καὶ σάνδαλον γενοίμην
μόνον ποσὶν πάτει με.

Silni Zevse! Ljude stvaraš,
A kad hoćeš, i pretvaraš
Različite u živine,
U biline, stvari ine.
Dapače ti moć tolika,
Da se stvori sam u bika.
Bika ću ti žrtvovati,
Daj i mene preobrati,
Ne u vola, ne u jarca,
Podnipošto u magarca,
Već na primjer u zrcalo,
Što bi diku radovalo,
Jer bi pred njim viek stajala
I ljepotu ogledala.
Il u nešto tako drugo,
Al za kratko, ne za dugo,
Najradije par sedmica
Bit ću njena košuljica ! . . .

VENERA.

Čuješ, ljubo ! Ti si pogodila :
Nektarom su bozi bermet zvali.
Oni su ga strasno začinjali
Ko što i ja ; takovog si pila.

Ti ga piješ, a zar ti ne ćutiš,
Da si kojoj božici već slična ?
Venera si, božica si dična !
Kako možeš, Venero, da šutiš ? . . .

MOJA PJESMA.

Cviet stidni šapće : Uživaj ! Pogledaj
Zbor leptira, što dvore me ljubavlju.
Bestidan slavulj ljubav svoju
Pjesmom oglašuje cielim lugom !

O Bože ! I te pčelice marljive,
Pa i ti mravi sićušni ljube se !
O ljubo, gdje si, da ti kažu
Svi ovi stvorovi lijep nauk . . .

Ko slavulj našu ljubav sam opjevo,
Ti, ružo moja, pjesmu si prezrela . . .
O, motri narav ! . . . ,,Odbila sam
Nezgrapnu pjesmu, ne — ljubav tvoju !"

LJUBAVI MORE.

Ljubo, evo pjesmica opet novih !
Nemoj da ih odbiješ, ja sam sve ih
Ispunio ljubavlju, koju cieniš,
Ljubavlju našom.

I dubljinu ljubavi iz njih vidiš,
Njima mjerih . . . ,,Prestani !'' ljuba će mi,
,,Tko će sitnom izmjerit litrom silno
Ljubavi more !'' . . .

LJUBA ME NATPJEVALA.

Tvoja ljubav pjesma nad pjesmama je,
Tvoje kose guste ko mahovina,
Kojima si prekrila liljan-grudi,
Strune su lire.

Dah tvoj nježni Eolov dah je, ljubo,
Dira strune . . . Diže se pjesma sveta . . .
Nad oblake lira me diže tvoja,
U nebo samo ! . . . .

NOĆ JE . . .

Noć je : zviezde zirkaju, tminu buše
Kao svrdlom ; mjesec je zadnju četvrt
Ispio, pa nakićen čeka, dok ju
Napuni sunce.

A ja pijem iz litre . . . Moje sunce
Nije škrto, ko što je mjesečevo. —
Noć je . . . oči zirkaju njene, pa me
Zovu na počin . . .

S LJUBOM SAM SE PORJEČKAO.

S ljubom sam se porječkao.
Zašto ? Ne znam još ni danas,
Meni na zlo, njoj na žao, —
I post nasto strašan za nas.

Al da vidim, tko će moći
Od nas duže post podnosit . . .
Premetah se duge noći.
To ja bolje znam prkosit . . .

Ona skoči, pa me stade
Ljubit ko što još nikada . . .
Ljubo, ti mi nauk dade,
Da se srdim i — odsada !

OSUDA.

Noć se spušta, pa raspinje mreže,
Da se njima kradljivac posluži.
Ko noć kosa ljubina me kruži,
Uhvatila kradljivca, pa veže.

A ja dršćem, sam bih kaznu biro . . .
Bog zna, kako ljuba će da sudi:
„Ljubit ćeš me, dok zora zarudi!"
Pravedna je, nisam — apeliro. —

Ko noć guste ja zastore spustim,
Vrieme leti, bies ga nosi živi,
A ljuba se dugoj noći divi:
Zoru sakrih zastorima gustim.

LJUBA IMA PRAVO.

Čuj, ljubo! Zrak miriši po proljeću,
Da prodjemo se! Ljuba mi pristade,
I prvo pčelu sretnemo. Kuda će?
Ljubici prvoj u pohode će.

Sa stidnog cvietka pčelicu otjeram,
Uzberem cvietak, ljubi ga darivam,
A ljuba mene čudno gleda,
Srdi se, okrutan što sam tako . . .

Tad prošlost sievnu: Ljubica ljuba bje,
A pčela ja u proljeću nevinom,
Ni mene nitko nije stjero,
Kada sam prvi put cjelov ukro. —

*

DAJ MI USNE.

Daj mi usne, umirem od žedje!
Hvala! A sad zagrli me divlje! —
Ljuba grli, ljubi me sve življe,
Al se stidi pa zaklapa vjedje . . .

Ja je vidim, pa sam smišljat stao:
Ona žmiri, — što ću da ukradem?
Na obilnu ja se kradju dadem,
Ali s plienom nisam otišao . . .

Ona me je držala sve čvršće,
Što sam ukro, dvostruko si vraća,
A tat njezin sve to rado plaća
I s ljubavne čežnje blažen dršće . . .

PRERANA ZIMA.

Snieg vani prši, sikće, urla vjetar,
Sve dublje pada smrznut termometar.
Čuj, ljubo, zima već preuze vladu,
A ja ne spremih ni natrulu kladu.

A ona veli: „Drva ne imamo,
Pa kako da se zimi othrvamo?
Al čuješ, pune blazine su perja,
A one griju bolje od iverja“.

Te blazine nas griju i najbolje,
I obadvoje bjesmo dobre volje,
I toplo bješe, ko da sunce grije . . .
Gle čuda, ljubi pretoplo još nije!

APRIL.

April mjesec šaljivo stao vladat;
Časak osmieh sunašca, a čas suze :
Časak snijeg, gromovi, tuča ! Smiešno !
Srdi se ljuba.

Ja se smješkam, smješka se, gle, i ljuba.
Al kad začu, mjesec da april ljubim,
Ko oblak se smrkla, i za čas eto
Plakati stade . . . .

Ja se smijem, zrcalo pred nju metnem.
Ljubo, ded se pogledaj, pa ćeš vidjet,
Da sam opet imao pravo: Ljubim
Tebe — moj april ! . . .

ŽETVA.

Sunce peče kao žeženo zlato,
Zlatno klasje pod njim dozorilo je;
Žetelice žanju i žeteoci.
Prigledat idem.

Usput zovnem ljubu, da pomogne mi.
Ona odmah pristala. Al u ljubu
Zagledalo sunce se tako, da se
Sklonismo u hlad.

Baš se lipa krošnata rascvjetala,
A ja berem lipine cvietke, kitim
Ljubi grudi liljanske, kosu bujnu,
Da mi se smieši . . .

Žetelice gotove vienac nose,
Vienac klasja zreloga ! . . . Dršćem blažen.
Moju ljubu vjenčaju plodom sretnim.
Plodna mi bila ! . . .

ZAŠTO PIJEM ?

Zašto piješ ? Žena mi bjesni, kara.
— Zašto ? Hoću bozima da sam sličan.
Oni žarko ljubljahu, nektar pijuć,
Pijem svoj — n e k t a r !

Ko kočijaš ti se i srdit znadeš,
Ko kočijaš i trusiš, bogu slični !
Stidi se, okani se toga vina —
Jer će ti škodit.

— Patron kočijaša je sam Apolon,
I moj patron. Bozi su snažno pili,
Snažno su i ljubili — praštali su,
Baš jer su — pili.

Meni dosad škodilo vino nije,
Niti našoj ljubavi, nije l' tako ?
Zašto ? Jer sam zaborav uviek našo,
Pijući — L e t u !

HARMONIJA.

„Lahor šapće granama, cvieću, lišću,
Ti kraj mene šutiš . . . A svuda šapat,
Svuda glazba prirodom razlieže se . . .
Zašto mi šutiš ?"

„„— Zar ja šutim ? Govori duša, srce,
Zar ti ne razumiješ još taj govor ?
Srcu se približi, pa slušaj, ljubo,
Duša što zbori !

Kada ljubav govori, tad nadgrmi
Prirodu, zasrami sveg svieta glazbu . . .
— Harmoniju osjećam vječnu, svetu
Srdaca naših"".

SPLINUT ĆE SE S TOBOM TVOJA LJUBA.

Viek sam držo, da sam čvrst ko čelik,
A gle suze izviru iz njega . . .
Makar da si ko Velebit velik :
Mala ljuba, čekaj, snizit će ga !

Zar ti suzâ ona vidjet mora ?
Pred njom zato uviek stoj ko gora,
Kao sunce sjaj joj viek odzgora :
Splinut će se s suncem tvoja — zora ! . . .

PROLJEĆE.

Kano vulkan izmoren umirih se.
Na glavu pahuljice snježne prše,
Proljeće je — osjećam — prošlo meni.
Da mi se vrati !

Ćeliju ne ostavljam ; al na prozor
Lastavica krilima udarila.
Zar već zimi odzvoni, pitam sebe,
Râdinoj zimi ?

Zar već sviće proljeće, da me buni
U mom radu ? . . . Izidjem : zumbuli se
Natječu ljepotom, a leptiri se
Vrzu oko njih.

Sitni kukci ljubice zagrlili,
Pa ih ljube, ljubeć zadavit će ih.
Ali šapće ljubica : samo ljubi,
Umrla makar !

Sve se ljubi ! . . . Proljeće tako želi.
Kad je tako, vina donesi, ljubo,
Gledaj božju prirodu, pa se i mi
Ljubimo tako ! . . .

NOVO LJETO.

Treperi srce ko topolin list :
Očekuje, da polnoć sate bije,
Da novo ljeto staro obavije.

I djevica će bacit veo čist
Na staricu, da lice joj sakrije . . .
Gle, takvu sliku nasliko mi kist. —

Ti ljubo, šutiš, ko da srda moć
Nad tvojom dušom rasprela je mreže. —
Već osjećam, i moje srce steže . . .

— Al novu djevu ta dovodi noć,
Sa starom ljubom tebe srce veže ;
Da l' ne će sad i tvoja ljubav proć ?

Već polnoć bije bezobzirni sat . . .
Ti dižeš čašu ? . . . Isti osmieh vidim,
Ko lanjskog ljeta . . . Riječi se stidim.

— Taj stid će meni novu snagu dat,
Ko staro će me vino razdragat,
Tko novo vino pije, — ne zavidim . . . .

S LJUBOM SAM ZADOVOLJAN.

Zadovoljan s ljubom sam, šta ću više ?
Ona puni pehar života vrškom,
Puni vinom najboljim i najsladjim, —
Punila dugo !

I ja punim peharom nazdravljam joj,
Ko i srcem ljubavi stalno punim,
Loše vino još se prevrnut može,
Ljubav mi nikad.

Mog života izvor si našla, ljubo,
Malen bješe potočić, al se silno
On od tvoje ljubavi širit stao,
Ljubavi silne . . .

Pa u moru ljubavi kupamo se . . .
Naši vali dižu nas, spuštaju nas —
Mi smo mora našega gospodari,
Ko dva delfina.

PRVO TUCE.

Kao dvanaest arapskih priča, dvanaest
Prošlo ljeta, ljubo, života bračnog . . .
Čašu punu primi, ko i mi što smo
Puni života !

Kao prvo godinâ tuce, tako
Nek nam Bog da dočekat pet još daljnjih !
A sad drugo načnimo tuce, vidi:
Spavaju l' djeca ? . . .

MENU.

Ljubo ! Stiže brzojav, da mi sutra
Prijatelji dolaze: dobri druzi.
Daj da malo mozgamo, kako ćemo
Goste podvorit.

Pazit ćemo: podvorba da nam bude
Glatka, kao stihovi skladne pjesme;
Vino ko žar pjesnikov; jela kao
Pjesama zbirka.

Uvod u te pjesme nek juha bude,
Krepka, kao junačka naša pjesma;
Za njom kuljen — kao ditiramb papren
Veselom Bakhu.

Govedinu garniraj zgodno, dodaj
Sos pikantan, oštro nek jezik štipa,
Ko što zdrava satira, kada koga
Ozdravit želi.

Mesa fino nasjeckaj, pa ćeš pitu,
Znaš, onakvu napravit, da nam gosti
Kad ju jedu, pomisle, svak je komad
Sonet Petrarkin.

Janje, prase nek se rumeni ko što
Lice punog mjeseca: nek su tečni,
Da na distihone idile ljupke
Nalični budu.

Ako hoćeš: s breskvama, groždjem svrši,
Al slatkiša ne spremaj, jer bi teško
Pili gosti bilikum, koj ću nalit
Šiljerom starim.

S bilikumom ključeve predat ću im,
Da otvorit mogu, kad hoće vrata
Od kuće nam, i srca moga, pa i
Podruma punog.

S bilikumom sve ću im ponuditi,
Zato svi će ispit ga na bijelo,
Pa i sebe cieloga dat ću njima,
Samo ne — tebe ! . . .

ŠTA TUŽIŠ LJUDSTVO ?

Šta tužiš ljudstvo ? Sudac njegov budi,
Al pravedan ! . . . i ti ćeš ga riješit;
Il budi čovjek, pa ćeš slično griešit.
Zločinci su i sudci samo — ljudi . . .

Najgadnije su u prirodi zmije,
A na njih liče — žene, tako tužiš . . .
Zar moja ljuba zmija ? I ti ružiš
Sve, što te jedna uslišala nije!

A zašto nije ? Zrcalo preda se,
Pa pogledaj se! I ako nijesi
Krokodil još, al njegov štit te resi,
I ona takve odbila je krase ! . . .

Krokodile ni ljudsko društvo ne će,
Stog promisli se, pa kožu promieni,
I s dušom srce, ponda u sviet kreni,
I gle ! Sve ljudstvo radosno te sreće !

NE KLONI, BRATE!

Ne kloni, brate! Rodjen si da živiš,
Ne zovi zato prije reda smrt.
Kad gledaš cvietke, zar im se ne diviš,
Zar i njih želiš prije reda strt?

I tvoj je život jedan takav cvietak
Mirisav, samo miris mu potraži!
Životu mnogom težak je početak,
Svršetak lagan: prst pomaže vraži...

A cviet se, vidiš, raspupo, miriše,
Ljepotu, mladost uživa, dok traje!
Ne tuži cvietak niti kad izdiše,
Jer sjemenje mu nova žića daje.

I cviet da znade, da će skoro mrieti,
Uvenuo bi ko i tvoje lice...
Ne kloni, brate! Treba živjet htjeti:
Ta volja kida svakoj bolji klice!

BRIGE.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

Čemu zgrtat zlato
Ciele dane, noći,
Smrt potkupit ne ćeš
I onako moći.

Zašto da mi pokoj
Crne brige mute?
Gdje zazveče čaše,
Brige tu ušute...

Uz kucanje čaša,
Druzi, zapjevajmo:
„S čašama, s bokalom
Brige zakopajmo!"

BAKHO, AMOR, VENERA.

Griešio je . . . Praštam rado,
Jer bi tako svatko strado,
Koga svlada zavjera :
Bakho, Amor, Venera . . .

Zato, sinko, savjet čuj :
Ti Amora samo štuj ;
Neka on ti nadje ženu,
Da uživaš ljubav njenu,

Ovjenča l' te katkad Bakho,
Prostit će ti žena lako,
Ne uzljubi Venere,
Ne će biti zamjere ! . . .

SPAS.

„O, o, sied je, strašno sied !
Ostario, smalaksao ! . . .
I srce mu već je led,
Kad je snieg vrh njega pao ! . . ."

To je gospâ pravoriek ! . . .
Mal te nisam sišo s uma ;
Podnieti ću pravni liek
Baš u stvari merituma.

Pročuo se u to glas :
„Žena mi je ljubomorna !"
Sad ne vide siedu vlas,
Kad je snaga neumorna . . .

LANCI OD RUŽA.

Života lance ne ću dulje nosit,
Života slamku radje ću pokosit.
Kud koraknem, sve čujem teške lance,
Gdje zvekeću uza me neprestance . . .

,,Ti lanci nisu teški, vjeruj meni,
Od ruža ti su lanci ispleteni.
Gle moje lance, nose ih zefiri,
A za njima se miris ruža širi . .

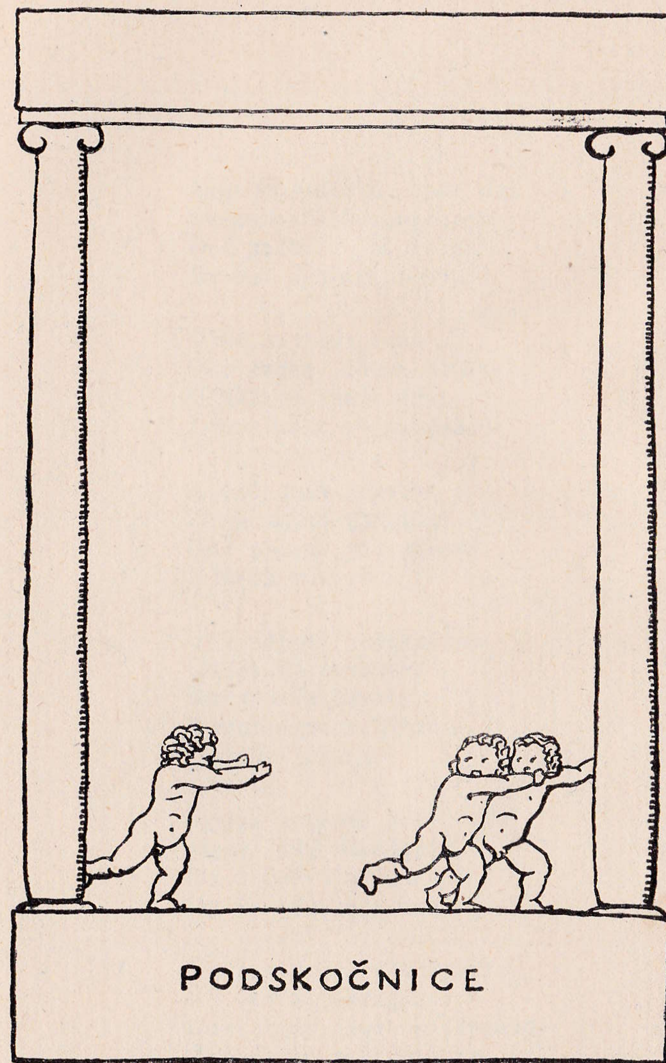
Il miris ruža, il ljubine grudi,
Il ljuba sama na lance me sudi . . .
I da ih stresem, ja bih neprestance
Još tražio ih — te života lance !''

SMRT I JA.

Kad će smrt mi doći,
Toga ne znam sata ;
A da znadem, ja bih
Zaključao vrata.

I kad jednoć dodje,
Nać će me kod vina ;
Ja ću ponudit joj :
Pijder sa mnom, strina !

Pit će, da joj ne ću
Dati ni odahnut,
Pjana ko čep kosom
Ne će moć zamahnut . . .

PODSKOČNICE

Hej, gajdašu daj nam, daj
Sriemsko kolo posviraj ;
Ded zadudi : du, du, du,
Da nas drmneš u kolu !

Ovila se moja ruka
Oko tvoga, djevo, struka,
U kolu se smije tako, —
Izvan kola — naopako !

A sad, mile djevice,
Zapjevajmo pjesmice,
One pjesme vragoljaste,
S kojih srce raste.

Oj sladjane podskočnice,
Sladjanije curičice,
Što u kolu igrate,
S momcima se titrate . . .
Ijujuju, ijujuju !

Sjajne zviezde kolo vode,
Mojoj diki namiguju,
Da u kolo k njima ode,
Da ju pjesmom uzvisuju !

Već sam držo : diku gubim.
Ali sam si pomagao :
Ona žmiri, kad ju ljubim,
Žarko sam ju ljubit stao . . .

Nije vid'la zviezda gore.
Niti da joj namiguju,
Već joj usne tiho zbore :
Ljubi, ljubi, ijujuju! . .

*

S očima si, s plamenima,
Srce moje upalila.
Ded pokušaj : s cjelovima
Ne bi l' vatru ugasila !

*

Pada, pada kišica,
Mene ljubi curica.
Padaj, padaj kišice,
Ljubi, ljubi, dušice !
Ko što kišom cvietovi,
Ja se kriepim — cjelovi !

*

Jedan momak uzdiso,
Rad bi ružu miriso,
Al se ruža nasmijala.
Pa mu šipak dala !

Opet momak uzdiso,
Rad bi ružu miriso,
Al se ruža nećkala,
Pa je šipak postala.

Al je divno, kad sred tmice
Dragi traži drage lice,
Pa slučajno usta nadje . . . .
Na svijetu što je sladje ?

*

Što je cjelov ? Sunca tračak,
Što prosieva kroz oblačak.
Što je cjelov ? Munje trak,
Najsjajniji, kad je — mrak !

*

Mrzim dan, a volim noć ;
Molim nojcu : nemoj proć !
Ne daj zori, da me budi,
Kad na njenih snivam grudi . . .

*

Otkud tolkih uzdisaja :
Na toj zemlji nema raja !
Eto, zato, što ne znaju
Naći ključe svome raju !
Ijujuju, ijujuju !

Zelen orah, debo hlad,
Pod njim leži momak mlad,
Pod njim leži, pa študira,
Koju će da bira.
Ne će birat garave,
Ne će uzet ni plave,
A ni smedje, graoraste,
To su cure djavolaste.
Otud ide curica,
Ko rumena ružica,
Pa zapjeva sitno, glasno,
Ala umie krasno ! :
,,Zelen orah, debo hlad,
Pod njim leži momak mlad
Pod njim leži, pa študira,
Koju će da bira.
Samo momče, študiraj,
Samo dalje izbiraj,
Al ni tebe mome ne će, —
Mudrijeg uzet će ! . . . —
Ijujuju, ijujuju !"

Cura veli pametno :
,,Aoj djače nametno !
Kako ću te imat rada,
Ta, gdje ti je brada ?"
,,,,Oj djevojče gizdavo,
Djaku činiš nepravo :
Najsladja je ljubav mlada,
Ne treba joj brada !""

PASTIR I GUŠČARICA.

Guščarica, ljubica,
Livadom se šeće,
Punana joj ručica
Bere šarno cvieće.

Oko nje se guščići
Zabrbljali žuti,
Po brežuljku vuku se
Ovci razasuti.

Gdje im pastir ? Eno ga,
Kraj izvora stoji,
Samo gleda guščiće,
Kao da ih broji.

Ne, ne broji, nego ga
Lik začaro mome,
Nju on gleda i nosi
U srdašcu svome.

,,Guščarice, ružice,
Što će tebi cvieće ?
Cviet si sama najljepši :
Tebe krasit ne će.

Hodi pod hlad k izvoru,
Gle koliko hlada !''
,,Tamo ima i trnja,
A trnje ubada !''

Vragoljanka zapjeva,
Bere dalje cvieće . . .
Al najednom ciknula,
Trn je ubo veće . . .

Krv pastiru sledi se,
I on sav protrnu,
Pa djevojci u pomoć
Kao munja srnu,

Ona kao janješce
Polegla na travu,
Kad on došo, na rame
Nasloni mu glavu.

U čas našo travice,
Ranu svezo liepo,
Do curice sio je,
Pa joj 'vako tepo :

,,Ko što ovaj rumen cviet,
Taka su ti usta,
Ko što ova travica,
Kosa ti je gusta !

Ko što . . .'', pa se nadvinu,
Poljubi ju živo . . .
Al se djeva razgnjevi, —
Kao da joj krivo . . . .

I pograbi koprivu
Pokraj sebe vrelu,
I pastira ošinu
Po obrazu smjelu.

„A gle biesa !" viknuo,
„Čekaj, čekaj !" reko
A kad oči otvori,
Ona već daleko . . .

ČUDAN GOST.

. . . Κέρας ἀβλαβὲς μέν μοι,
Σὺ δὲ καρδίαν πονήσεις.

Noć duboka, ja još bdijem,
Nemam s kim, da krevet dielim,
Pa se sanku ne veselim,
Nikog nemam, s kim da pijem.

Na vratima lupa neko . . .
Pobratim će to bit stari,
Za kapljicu koji mari,
Idem brzo, da ne čeka.

Al to bio dječko goli,
Krilca na njem ko snieg biela,
Luk, tobolac pun strijela,
Pa ovako mene moli :

„Pokiso sam, ozebo sam,
Malo te se niesam smrzo ;
Povedi me k peći brzo,
Poslie ću ti reći, tko sam."

I ja nisam pito, tko je,
Jer je meni bilo dosta,
Da ma kakvog imam gosta,
Pit će sa mnom vino moje . . .

On ne pije vina rado,
Već mi veli: „Dodji amo,
Luk da ovaj okušamo,
Nije l' šta od kiše strado.“

Luk odape i rani me
Kao žalcem usred srca . . .
Od smijeha on sve grca,
Pa ovako oslovi me:

„Gostoljubiv ti si čovjek,
Liepa hvala na svem, pobro,
Još oprobo luk si dobro, —
Sjećat ćeš se mene doviek . . .“

CURIČICA MALA.

Curičica mala
Vrtom skakutala,
Vrtom skakutala,
Rosno cvieće brala,
Pa razmišljat stala,
Kome bi ga dala?

Ljuto zaplakala,
Sebe proklinjala,
Što je tako mala,
A ljubit bi znala!

Da je začarala
Vojna tako mala,
Aj, onda bi znala,
Kom bi cvieće dala!
Ljubiti bi znala!
Šta će? Još je mala . . .

PROFESOR BOTANIKE.

Profesor je ljubicu
Pito, za kog cvate?
Ona će mu zbunjeno :
Ako hoćeš : za te . . .

Profesor botanike
Shvatio ju krivo :
Uzbro ju je, rastrgo,
Svima pokazivo ! . . .

ISPRIKA.

Moja dika mene kara :
Već te nema četir dana !
Zar već nemam za te čara,
Milija ti zar mehana?

,,Nije, diko ! Već sam čare
Opjevati tvoje htio,
Ali vino svuda kvare,
Ni načvrknut nisam bio !" . . .

LJEPŠE NIJE ANGJELIMA! . . .

Dika mi je cjelov dala,
Pa je stidno promucala :
,,Ljepše nije angjelima,
Mienjala se ne bih s njima."

Ni ja, ni ja, draga dušo !
Za angjele ja sam slušo,
Da u trublje oni trube,
Al nikada, da se — ljube ! . . .

MOJA LJUBA NAJLJEPŠA.

Nosi mi se ! Ti si djavo :
Sve si cure ogledavo.
Sad na šetnji postidjena
Nuz tebe sam kao sjena !

,,Na cure sam pogledavo,
Al ne veliš opet pravo :
S tobom sam ih sve sravnjivo,
U tvom krasu tek uživo ! " . . .

LJUBA NE ĆE ČEŠĆE.

Ljubi, grli !
Vrieme hrli.
Iz ljubavnog pijmo vrutka
Svakoga trenutka !

Al se ljuba žaca
Teških poljubaca :
,,Dosta je", šaputa,
,,Svakoga minuta !"

TRI JE I MANJE I VIŠE NEGO DVA.

Družiš se u troje,
A ljubiš u dvoje,
Kad te ljuba traži,
Zbogom ! društvu kaži,
Jer taj račun svatko zna :
Tri je manje nego dva.

Al ako te traži,
Samo da te draži,
I ,,posluhu" uči,
Da te potpapuči,
Tad otkreši, neka zna :
Tri je više nego dva !

VALOVI.

Dika spava, vjetrić piri,
Pa raskrio biele grudi,
Sunce trake za njom širi,
Kroz granje je ljubit žudi.

Vjetrić lišćem podrhtava,
Ne da suncu proć kroz granje,
S grudima se poigrava,
Milo mu je talasanje.

Grudi su se uzburkale,
Kao mali morski vali . . .
Stojim poput barke male :
Bi l' je vali ljuljuškali ?

BOSILJAK.

Oj bosiljče, liepi cviete,
Mirisavo ljeta diete,
Tobom dieve grudi kite,
Kada kolo plesat hite.

Za šešir te momci meću,
Pa kod djeva traže sreću ;
Sve se mlado tebi klanja,
Jer si cviet od milovanja !

Tobom ću se zakititi,
U kolo se uhvatiti
Uz gajdaša pokraj hrama
S tankostrukim djevojkama ! . . .

MOJE PJESME.

ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.

Gusle moje, zagudite
Slavu Zrinskog, i Hrvoje!
Ali žica sa gusala
Vino, ljubav samo poje . . .

Ja zamienih mahom žicu,
Slavne predje da opjeva,
Al i s nove žice samo
Vino, ljubav odmnijeva . .

Sjene predja, prostite mi,
Što ne mogu slavit ino;
Makar kako žice mienjo,
Viek će pjevat: ljubav, vino! . .

ANTE BENEŠIĆ.

Dr. Ante Benešić je kr. javni bilježnik i odvjetnik u Iloku, gdje se i rodio 12. lipnja 1864. Gimnaziju je polazio u Osijeku, a sveučilište u Beču i Zagrebu. Prve su mu pjesme štampane 1886. u almanaku hrvatskoga djačkoga društva „Zvonimir" u Beču, koji je on kao društveni predsjednik uredio i u Zagrebu izdao, pa u „Vijencu", gdje je 1888. započeo pjesmom „I sred zime blago meni" (strana 16.). Radove je nastavio u „Vijencu", „Prosvjeti", „Mladom Hrvatu", „Savremeniku" i šaljivom listu „Knutu", gdje je izašla i njegova lakrdija „Oskulometar" (Cjelovomjer) i satirička drama „Medju trnjem".

Poznate su kod nas već odavna neke njegove pjesme kao „Curičica mala", štampana u „Zvonimiru" 1886., koju je uglasbio Ivan pl. Zajc 1887., pa do danas uzorni prijevod Coppéova „Štrajka kovača", štampanoga u „Vijencu" 1891., kojemu je u našim krajevima pronio slavu veliki naš umjetnik Petar Brani.

Živeći u pokrajini, nije izdavao kroz duže vremena svojih radova, već je za poslugu našim diletantima izdao tek godine 1905. knjigu s tri lakrdije, od kojih je prva „Sobe broj 13" prikazivana u Zagrebu četiri godine prije, t. j. 2. svibnja 1901. Ostale je svoje radove, većinom pjesme veseloga karaktera i drame s historijskom pozadinom, izdao u kratkim rokovima, ma da su ležale odavna napisane, a djelomice i štampane po našim časopisima. Izdao je 1905. „Pjesme", a godine 1906. „Pjesama knjigu drugu".

U tim je pjesmama najjače naglašena nota vesela života, pa je ponukan kritikom u tome smjeru i nastavio, izdavši idilički epos „Branko i Grozdana" godine 1907. Od ovih je pjesama u ovu zbirku uvršten neki dio, a unesene su i nove, dosele još nepoznate.

Drame su mu : „Damjan Juda", koja se prikazivala u Zagrebu dana 1. rujna 1905., a štampana iste godine, „Petronij", izdan godine 1906. i „Kraljević Marko", štampan iste godine. Još je godine 1903. u Zagrebu prikazivana njegova dramatizacija Šenoinoga „Diogenesa".

Benešić je štampao svoje lake šale po različitim časopisima i pod raznim pseudonimima, koje su izašle u dva sveska „Humorističke knjižnice" broj 32. i 43.

U ovoj se zbirci nalaze Benešićeve pjesme anakreontskoga karaktera. Neke su već poznate, ali veći ih je dio novih. Medju ovima ima desetak pjesama, kojima su dodani i Anakreontovi stihovi kao motto. To nisu prijevodi, već „sremiziranje" — da se tako izrazimo — Anakreontovih pjesama, t. j. prijenos i presada njihova na naše plodno, nestašno i široko tlo bezbrižnoga Srijemca.

SADRŽAJ.

DIONIČKA
TISKARA U
ZAGREBU